

Preotul și medicii

Într-un compartiment de tren, mergeau, într-o zi, un preot și doi medici. Medicii, care erau cam neduși la biserică, văzând pe preot, au început a vorbi batjocoritor despre cele sfinte, despre credință, despre preoți, aruncând tot felul de cuvinte hulitoare la adresa slujitorilor Bisericii, din care se vedea limpede că ei nu cunosc deloc lucrurile asupra cărora vorbeau atât de slobod, ci le spuneau doar din auzite. Preotul, văzându-le rătăcirea și aflând din vorbirea lor că sunt medici, ca să-i ajute, vru să le dea o lecție. Prințând prilejul, începu discuția cu ei și, într-o clipă prielnică, aduse vorba despre medicină.

Atunci, părintele începu a spune tot felul de lucruri batjocoritoare și neadevărate despre medicină și despre medici.

Doctorii se scandalizară, zicând:

- Bine, părinte, dar cum e cu puțință ca d-ta să vorbești așa de greșit despre medicină, când nu știi ce-i aceea, nefiind, ca noi, zi de zi în mijlocul problemelor? Noi suntem medici și suntem cei mai în măsură, cei mai autorizați, să vorbim despre medicină.

Preotul zâmbi ușor și le răspuse:
- N-am făcut decât exact ceea ce ați făcut și dumneavoastră.

Doctorii nu înțelegeau. Preotul continuă:

- Am ascultat ce discutați puțin mai înainte. Tot atât de neștiutori și de greșiți erați și dumneavoastră cu privire la cele sfinte, și cu toate acestea vorbeați așa de lesne... Asemenea am făcut și eu despre medicină, ca să vă vedeți greșeala.

L-a început s-au supărat ei un pic, văzându-se răniți în orgoliu, dar după aceea și-au dat seama că preoții sunt oameni înțelepți și s-au împrietenit cu slujitorul lui Dumnezeu, promițându-i că de acum îl vor vizita mai des la biserică.

Spre deosebire de înțelepciunea lumescă, „înțelepciunea cea de sus întâi este curată, apoi pașnică, îngăduitoare, ascultătoare, plină de milă și de roade bune, neîndoielnică și nefățarnică” (Iacov 3, 17).

Să-l rugăm pe Bunul Dumnezeu, fraților, în tot timpul și în tot locul, să ne dea înțelepciunea cea de sus, mai mult decât înțelepciunea lumii acesteia!

21-27 august	L	7:30-9:00	Sfânta Liturghie (Parastase)
		18:00-19:00	Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie (Închinare la Sfintele Moaște)
	M	7:30-9:00	Sfânta Liturghie (Parastase)
		7:30-9:00	Sfânta Liturghie (Parastase)
	M	17:00-19:30	Acatistul Sfântului Ioan Rusul și Sfântul Maslu (Închinare la Sfintele Moaște)
		J	7:30-9:00
	V		7:30-9:00
		9:00	Psaltire până sâmbătă dimineață
	S	18:00-19:00	Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efreim cel Nou (Închinare la Sfintele Moaște)
		7:30-9:00	Sfânta Liturghie (Parastase)
	D	17:00-18:30	Vecernia și Acatistul Sfântului Ier. Luca al Crimeii (Închinare la Sfintele Moaște)
		7:30-11:00	Utrenia, Acatistul și Sfânta Liturghie

Preot paroh: **Marius Iacobeanu 0745.760.239**; Preot slujitor: **Eugen-Ciprian Ciuche 0744.862.191**
Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret: Str. Digul Birnat, Nr. 19, Bacău; Email: parohialazaret@yahoo.com
Cont bancar: **Parohia Ortodoxă Lazaret - RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001**

„Iertarea înseamnă a te ridica mai presus decât cel care te-a insultat.”
(Napoleon Bonaparte)

**Duminica a XI-a după Rusalii
Pilda datornicului nemilostiv**

De aceea, asemănatu-s-a Împărăția cerurilor omului împărat care a vrut să se socotească cu slugile sale. Și începând să se socotească cu ele, i s-a adus un datornic cu zece mii de talanți. Dar neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut el și femeia și copiii și toate câte are, ca să se plătească.

Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Doamne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot.

Iar stăpânul slugii aceleia milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria.

Dar ieșind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care îi datora o sută de dinari. Și punând mâna pe el, îl sugruma zicând: Plătește-mi ce-mi ești dator.

Deci, căzând cel ce era slugă ca și el, îl ruga zicând: Îngăduiește-mă și îți voi plăti.

Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare până ce va plăti datoria.

Iar celelalte slugi, văzând deci cele petrecute, s-au întristat foarte și, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplate.

Atunci, chemându-l stăpânul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut milă de tine?

Și mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinuitorilor până ce-i va plăti toată datoria.

Tot așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă dacă nu veți ierta - fiecare fratelui său - din inimile voastre.

(Sfânta Evanghelie după Matei 18, 23-35)

Milă și iertare 1
Iertare și înviere 4
Cugetare duhovnicească 5
Tu nu te-ai supăra dacă cel cu care vorbești ar fi neatent? 6
Smerenia preface jignirile în cununi pentru viața veșnică 6
Coadă de topor 7
Cele șapte nuiete 7
Preotul și medicii 8

Milă și iertare

Tâlcul acestei parabole este pe de o parte relația noastră cu Dumnezeu, iar pe de altă parte relația noastră cu fiecare semen al nostru. Relația noastră cu Dumnezeu socotim că este simplă: credem în Dumnezeu, ne facem rugăciunile, ascultăm poruncile, decalogul, ne spovedim, ne

împărtășim, dar ceea ce este esențial deoseori neglijăm să facem, adică să avem o viață corectă față de semenii noștri, de cei care sunt de aceeași condiție cu noi și care sunt în definitiv tot oameni muritori ca și noi. Or, **important este că relația noastră cu Dumnezeu se rezolvă numai prin relația noastră cu semenii noștri.** Eu, omul, sunt măsura care stabilesc relația mea cu Dumnezeu, nu altul. Și stabilesc această relație numai prin relația pe care eu am stabilit-o cu semenul meu, cu aproapele meu, cu cel de lângă mine.

De aceea ni se spune în „Tatăl nostru”: *„Și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșelile noastre”.* Aceasta este condiția pe care Mântuitorul Hristos a spus-o răspicac cu altă ocazie: *„Dacă nu veți ierta din inimă greșelile aproapelui vostru nici Dumnezeu nu vă va ierta greșelile voastre.”* Cu alte cuvinte, Dumnezeu este bun și îndurător și în toate rugăciunile noastre noi spunem: *„Doamne, eu sunt foarte păcătos, dar știu că păcatele mele, mulțimea lor și răutatea fărădelegilor mele nu covârșesc răbdarea cea multă a Dumnezeului meu și nici mila Lui de oameni cea nesfârșită.” (...)*

Este foarte adevărat acest lucru că iubirea lui Dumnezeu este nesfârșită, dar nici nu trebuie să avem o încredere nelimitată în această bunătate pentru că ea este condiționată de propria noastră bunătate față de semenul nostru.

De altfel, Dumnezeu ne iartă pentru că n-ar exista și pedeapsă veșnică? A fost și această ispită în istoria Bisericii Universale Creștine de a se crede că Dumne-

zeu la sfârșit de tot va șterge cu buretele și păcatele celor foarte păcătoși. Îl va ierta și-l va pune în Rai și pe Ginghis Han, și pe Stalin, și pe Hitler și pe alții, criminali de primă mână. Nu este adevărat. Va exista o Judecată viitoare în care cei dreپți, adică cei care își vor recunoaște greșelile și care le-au răscumpărat prin faptele bune față de semenii lor, se vor mântui, iar cei care nu vor asculta de Dumnezeu, nici în viață și nici mai târziu, aceia vor merge în veșnica osândă, în focul cel veșnic. **Să nu ne amăgim! Și să nu credem noi că iadul a fost inventat numai așa ca să ne sperie și să ne facă pe noi să ne controlăm păcatele.**

Dragii mei, e foarte important să stabilești cu semenul tău o relație de bună vecinătate, și dacă se poate de frățietate, de prietenie. Aceasta înseamnă că trebuie să ai capacitatea de a ierta. **Dumnezeu te-a făcut după chipul și asemănarea Sa. Iar chipul lui Dumnezeu și asemănarea Lui este aceea de a ierta.** Păi dacă tu nu ierți, nu I te asemeni lui Dumnezeu sub nici o formă și te negi pe tine însuți că a-i fi după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, adică asemenea strămoșilor mei. Negarea de tine însuți este primejdia cea mai mare.

Veți spune: „Bine, dar e foarte greu să ierți!” Dragii mei, eu sunt om bătrân și am experiență de viață foarte bogată. A fost un moment în viața mea în care nu puteam să iert pe cineva care îmi făcuse foarte mult rău, mă calomniase, mă vorbea de rău, îmi întinsese niște curse din care să nu mai ies niciodată, cu viclenie, cu foarte multă viclenie. Și mă rugam lui

Coadă de topor

Se zice că era un om care, în preajma iernii, se trezi fără lemne de foc. Avea nevoie și de ceva lemne de construcție. Alergă în pădure, dar acolo observă că toți copacii aveau crengile sus de tot și nu putu apuca nici măcar una s-o rupă. Era pe vremea când copacii înțelegeau de vorba omenească... Omul nostru știa acest lucru și se rugă de mai mulți copaci să-și lase crengile în jos, să-și facă și el o sarcină de crengi, să-și îplinească nevoile. Dar, ca și cum s-ar fi vorbit între dânșii, copacii nu-i arătau nici o bunăvoință, ținându-și toți crengile ridicate, parcă dimpotrivă, apărându-le. Unuia singur i s-a făcut milă și, aplecându-și câteva ramuri, l-a chemat:

- Vino! Mi-e milă de tine!

Omul a prins ramurile, a început să le despoaie de crengi, iar la urmă, rupând una mai grosuță, a auzit zicând:

- Pe mine cioplește-mă frumos, fă-ți la fierar un topor ascuțit și fă-mă coadă de topor. Și vino cu toporul în pădure și taie câte uscături vrei. Nu te vei mai ruga de nimeni. Omul făcu așa. Se întoarse în pădure și primul copac pe care îl doborî fu chiar acela care îi dăruise creanga din care își făcuse coadă de topor. Înainte de a cădea, omul și coada de topor auziră suspinul copacului:

- Să fii blestemat, îi zise omului, că ai încălcat legea recunoștinței. Mie mi-a fost milă de tine, iar tu, drept răsplată, m-ai tăiat, și încă pe mine cel dintâi. Asta ți-e recunoștința? De m-ai fi lăsat, ți-aș fi dat în toate toamnele din crengile mele! Iar tu, îi zise cozia de topor, să fii blestemată în vecii vecilor și numele să-ți fie de ocară în toată lumea, că te-ai întors împotriva mea și a pădurii din care te tragi, făcându-te unealta acestui nerecunoscător. Și numele de ocară, „coadă de topor”, să-l poarte și omul care va face ca tine.

Cele șapte nuiele

Un tată avea șapte fii care, deseori, nu se împăcau, nu se ajutau. Lucrul acesta îl frământa foarte mult pe acest tată și nu știa cum să procedeze ca să-i facă să înțeleagă că numai uniți vor fi puternici în fața vrăjmașilor. Tot stând el așa pe gânduri, îi veni o idee.

Într-o zi, bătrânul tată îi chemă pe fiii săi laolaltă, le puse înaintea șapte nuiele viguroase, care erau bine legate, și le spuse:

- Cine va reuși să rupă acest mănunchi de nuiele, îi voi da 100 de talanți.

Unul după altul își încercară dibăcia

și puterile, dar niciunul nu reușiră. Nepunând rupe mănunchiul de nuiele, recunoscând că cu toții:

- Nu merge, nici nu e posibil!

- Ba da, le spuse tatăl, nu este nimic mai ușor!

Desfăcu legăturile și rupse toate nuielele, una după alta, cu cel mai mic efort.

- Așa, bineînțeles că este ușor, îi spusese fiii săi. Așa și un copil ar fi putut să le rupă!

Tatăl însă le spuse:

- Așa cum este cu aceste nuiele, la fel este și cu voi. Atâta timp cât veți fi împreună, bine legați cu legătura dragostei, veți trăi cum nu se poate mai bine și nimeni nu vă va putea dezbină. Dar dacă legătura înțelegerii și dragostei, care vă unește, se va rupe, atunci se va întâmpla și cu voi ca și cu nuielele care zac rupte aici înaintea voastră, pe pământ.

Tu nu te-ai supăra dacă cel cu care vorbești ar fi neatent?

Noi trebuie în mod hotărât să ne luptăm cu răspândirea minții noastre. În legătură cu aceasta, mult ar putea să ne fie de ajutor încredințarea vie că la rugăciune ne aflăm înaintea lui Dumnezeu însuși.

Sfântul Vasile cel Mare scrie: „*Dacă acela care se află înaintea întâistătorului său - grăind cu el - stă cu mare frică și nu ia seama la nimic din cele din afară, nici dinlăuntru, precum nu îngăduie nici ca ochii săi sufletești să rătăcească, pentru ca nu cumva să se primejduiască, nu cu atât mai mult oare trebuie să stăm noi înaintea lui Dumnezeu cu frică și cu cutremur și să năzuim pe de-a-ntregul cu mintea către El, și nu către orice altceva? Căci El vede nu precum oamenii, doar omul dinafară, ci pătrunde și în cele lăuntrice*”.

Sfântul Simeon Noul Teolog lămurește: „*Atunci când oamenii discută între ei, știu despre ce este vorba, iar cei care vorbesc știu ce vorbesc; și acei care ascultă înțeleg cele pe care le ascultă. Neînțelepciune vădită ar fi să nu avem convenita luare-aminte atunci când grăim cu cineva. Însă dacă stăm înaintea lui Dumnezeu, dacă grăim cu El și ne rugăm, dar nu luăm aminte la cele ce le grăim, ce folos putem să avem, chiar dacă multă vreme am petrece în rugăciune și am slavoslovi lui Dumnezeu ziua și noaptea cu cugetul răspândit?*”.

(Arhim. Serafim Alexiev, *Călăuza rugătorului ortodox*, Editura Sophia, București, 2015, p. 49)

Scopul vieții omului nu este convertirea neamurilor, ci dobândirea Duhului Sfânt. Iar când omul dobândește pe Duhul cel Sfânt, atunci mii de oameni se vor converti în jurul lui.

(Sfântul Serafim de Sarov)

Smerenia prefăce jignirile în cununi pentru viața veșnică

Te-a înjurat cineva? Tu spune-i cuvinte de laudă. Te-a lovit? Tu arată-i răbdare. Te-a scuipat și te-a umilit? Tu gândește-te cine ești, adică faptul că vii din pământ și te întorci în pământ. Cine se va pregăti în acest mod va socoti mică orice jignire. Astfel, **arătându-te pe tine indiferent la jigniri, nu numai că-l vei pune în încurcătură pe potrivnic, dar te vei arăta vrednic de o mare cunună.** (...)

El te-a socotit neînsemnat și fără slavă? Tu gândește-te că ești „pulbere și cenușă” (Facere 18, 27), pentru că nu ești mai presus decât Avraam, care s-a numit așa pe sine. Te-a numit neștiutor și sărac și de nimic? Tu gândește-te că ești vierme și că vii din guoaie, așa cum a spus și David (Psalmi 21, 6).

Adaugă la acestea și pilda lui Moise care, când i-au adresat cuvintele grele Aaron și Mariam, nu s-a plâns lui Dumnezeu împotriva lor, ci s-a rugat pentru aceștia (Numeri 12, 1-13).

Vrei să fii următor al acestor prieteni ai lui Dumnezeu? Sau al celor plini de duhul vicleniei? **Când simți ispita să înjuri, gândește-te că ești încercat.** Astfel, vei merge de partea lui Dumnezeu, arătând îndelungă răbdare, sau vei alerga spre diavol, arătând mânie? Nu pierde ocazia să alegi partea cea bună. Pentru că ori îl vei folosi și pe vrăjmașul tău cu pilda blândeții tale, ori vă veți păgubi amândoi prin egoismul tău.

(*Glasul Sfinților Părinți*, Sfântul Vasile cel Mare, Editura Egumenița, 2008, p. 41)

Multe sunt virtuțile care stau bine creștinului, dar nici una ca iertarea, care ne face imitatori lui Dumnezeu.

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Dumnezeu să-mi dea putere să-l iert, dar nu găseam în mine această putere de a-l ierta în sinea mea, că altfel nu era vorba de răzbunare. Și i-am spus duhovnicului meu. Și duhovnicul mi-a spus: „*Este foarte simplu ca să scapi, pentru că atunci când nu ierți pe cineva, povara nu este a lui, ci este a ta, tu o duci în spinare. Omul pe care nu-l ierți, sau dușmanul pe care nu-l ierți, este ca o jivină pe care o porți în spinare și stă cu ghearele înfipite în grumajii tăi și îi simți greutatea și îi simți și ghearele. E simplu. Scutură-te o dată din grumaji și dă jivina jos și vei vedea ce ușor și limpede te simți.*” Și am făcut așa. M-am rugat lui Dumnezeu: „Doamne, dă-mi putere să scutur jivina.” Și m-am scuturat și-n câteva secunde n-am mai simțit-o. Iar eu am devenit un om liber, un om senin. Pentru că - îmi aduc aminte de vorba duhovnicului: „**Nu el este cel pedepsit pentru că tu nu-l ierți, ci tu ești pedepsit de tine însuși pentru că porți această povară**” - aceasta presupune și să ai o minimă conștiință creștină. Și să-ți aduci aminte întotdeauna de „Tatăl nostru”: „Și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi, în măsura în care noi iertăm greșelile noastre, în aceeași măsură îți cerem, Doamne, să ne ierți greșelile noastre.” **Noi suntem cei care stabilim măsura, nu Dumnezeu.** Dumnezeu a stabilit-o prin rugăciunea pe care ne-a lăsat-o.

E foarte important, dragii mei, în vremile noastre să ne aducem aminte pentru că este foarte multă vrajbă în societatea noastră, în omenirea întreagă. Citeam mai deunăzi, într-o revistă literară de mare prestigiu că introduce pornografia ca specie literară - nu numai permisă, dar încurajată. Vedem vulgaritatea din limbaj la o parte din presă, vedem vulgaritatea din limbajul unor politicieni, adică noi înșine suntem degradați prin degradarea altora. Rău este înțeleasă democrația!

Rău este înțeleasă libertatea! Înțeleasă rău în sensul că fiecare poate să spună ce vrea despre cine vrea. Nu este adevărat. Există și o lege nescrisă a obrazului care trebuie să roșească atunci când greșește. Nu mai roșește nimeni. Nici măcar nu are conștiința că a supărat pe cineva, dimpotrivă, îi pare bine și mai adaugă ceva peste această calomnie. **Sub masca democrației, a libertății, a îngăduinței, vor să ne smulgă pe Dumnezeu din suflet și rugăciunea de pe buze și din urechi.**

De aceea trebuie să fim trezi, noi creștinii, și noi, Biserica noastră ca Biserica, pentru că vremurile încep să fie grele, și vor fi din ce în ce mai grele. În numele libertății și democrației se pregătesc crime morale, și chiar crime fizice. De aceea e bine să ne aducem aminte iarăși de parabola Mântuitorului, de acest sentiment al iertării.

Și noi îi iertăm și pe cei care ne insultă, îi iertăm pe cei care ne prigonesc pentru că fericirea va fi a noastră, nu a lor. Ei nu cred în fericirea veșnică și nici în viața veșnică, dar noi credem. Dar acest sentiment de iertare virtuală, pe care fiecare dintre noi o purtăm în suflet, ne dă și ne redă liniștea și seninătatea de care avem nevoie pentru ca să viețuim până la adânci bătrâneți. **Și să putem să înțelegem că în viața aceasta pământească fiecare din noi are un rost, are ceva de făcut, și că la sfârșitul vieții va avea conștiința că nu a trăit degeaba, că nu zadarnic a făcut umbră pământului.** Aceasta înseamnă credință, înseamnă iubire, înseamnă speranță și înseamnă în mare, mare măsură puterea - dumnezeiasca putere - de a ierta. Amin.

(Mitropolitul Bartolomeu Anania, transcrierea unui fragment din predica rostită în Duminica a 11-a după Rusalii, 2007)

Iertare și înviere

Trebuie restaurată comunicarea dintre oameni. Acest lucru este cu puțință numai prin compasiune, suferind pentru ei, jertfindu-ne pentru ei; doar astfel poți deschide poarta celuilalt.

Oamenii sunt foarte neîncredători. Numai o dovadă de iubire, care merge până la jertfa prin care omul se dăruiește celuilalt, poate câștiga inima celuilalt. **Atunci însă Îl imităm pe Hristos.** Dar această „imitație” a lui Hristos este o unire cu El; trebuie ca Hristos să Se încorporeze în noi și să ne refacă în Sine după El, Modelul nostru original.

Iertarea este legată de înțelegerea slăbiciunii celuilalt și a propriei noastre slăbiciuni, de nevoia pe care o avem de celălalt. De ce să nu-l iertăm pe celălalt, când eu însumi mă simt plin de păcate? **Care om poate spune că a făcut tot ce putea pentru ceilalți?**

Deși știi că este bolnav, din comoditate personală spun că sunt obosit. Predic tot timpul pentru că nu-mi împlinesc toate datoriile față de ceilalți. Nu fac poate rău, dar nu fac nici bine, iar aceasta înseamnă a-i lăsa pe ceilalți în singurătatea și neputința lor. Se întâmplă atât de des ca cineva să simtă nevoia de a fi încurajat, ajutat, mângâiat; și nu o fac; sunt mereu păcătos. **Atunci de ce să nu iert celorlalți; de ce să pretind altora mai mult decât pot să dau eu însumi?**

Venim la biserică ca să cerem iertarea

păcatelor noastre. Avem nevoie de iertarea lui Dumnezeu, pentru că avem conștiința stării noastre de păcătoși: avem datorii față de Dumnezeu și față de oameni, fii Săi, și nu suntem în stare să le plătim. Un părinte din vechime spunea că **omul se simte iertat atunci când nu mai face păcatul, când simte puterea pe care i-o dă Dumnezeu de a nu mai păcătu.** Iertarea nu este o achitare; e puterea lui Dumnezeu pe care omul o simte venind în el. Odată ce ne-am mărturisit păcatul și am primit iertarea lui Dumnezeu prin preot, ne vine adeseori să spunem: acum mă simt bine, simt puterea lui Dumnezeu în mine; simt că El se bucură de mine.

Când încetez să mai judec pe vreun om, când îl iert, acesta începe să-mi devină simpatic. Relația mea cu el se schimbă. Același lucru se întâmplă atunci când mă iartă Dumnezeu. Sfântul Chiril al Alexandriei spunea adeseori că Dumnezeu ne privește ca pe fiii Săi. Vede pe fața Fiului Său, fețele noastre. De aceea, spune el, trebuie să ne rugăm lui Iisus, să ajungem într-o dispoziție de jertfă, de oferire de noi înșine în fața Tatălui. Atunci vom simți iubirea Tatălui. **Iertarea este un act de iubire. Dacă iert pe cineva, încep să-l iubesc.**

Ne putem încorpora în Iisus, invocându-L neîncetat. Primim atunci comunicarea iubirii Sale compătimitoare pentru toți oamenii. Primim disponibilitatea Sa de a Se dăru. **Rugându-ne lui Iisus, ne împărtășim de Cel care este într-o permanentă dispoziție de dăruire de Sine.** Nu noi ne punem în stare de jertfă: nu suntem în stare de aceasta. El singur are în permanentă dispoziția de a se dăru.

Compasiunea este „o sfășiere interioară pentru oameni”. Hristos e în permanență în această stare. Slava Lui veșnică e slava iubirii care se dăruiește în

mod gratuit și bucuros pentru a-l ajuta pe celălalt. Atunci când ne dăruim celorlalți și pentru ceilalți prin iubire, devenim cu adevărat umani.

Această compasiune biruie asupra morții. Ea este iubirea mai puternică decât moartea. Murind Lui Însuși pe Cruce, Hristos a omorât moartea. De aceea, întreaga experiență a iertării se identifică în grade diferite cu o experiență a învierii. Simțirea spirituală a legăturii cu Hristos este o experiență a comuniunii noastre cu Hristos Cel înviat, prin care avem o pregustare a învierii. **Când îl iert pe celălalt, când sunt iertat, înaintez spre înviere.**

Sfântul Duh, Care ne ajută să restabilim comuniunea prin iertare, actualizează într-o experiență din ce în ce mai accentuată ceea ce cunoaștem prin credință despre Hristos Cel înviat. Ne face să simțim duhovnicește legătura cu Hristos. Gustând astfel viața veșnică, anticipăm învierea universală pentru care trebuie să se pregătească întreaga creație.

Biserica îi ajută pe oameni în această lucrare de pregătire personală și a lumii, în vederea învierii lor obștești și a transfigurării lumii.

(Pr. Dumitru Staniloae, Pr. Marc-Antoine Costa de Beauregard, *Mica Dogmatică vorbită, dialoguri de la Cernica*, Ed. Deisis, Sibiu 2007)

Cugetare duhovnicească

Vrem să fim iertați, dar nu suntem dispuși să iertăm și noi. Vrem să ni se acorde atenție și să ne fie luate în seamă toate drepturile, dorințele de nu și capriciile; luăm însă foarte grăbit și, împrăștiat aminte la nevoile, doleanțele și solicitările celorlalți. Ni se pare, de fapt, că toți cei din jurul nostru au obligații față de noi, iar noi față de nimeni, nicio dată. Toate ni se cuvin, tot ce facem e bun și îndreptățit, numai noi avem întot-

deauna dreptate.

Nici cu gândul nu gândim că s-ar putea întâmpla să fi greșit, să fi năpustit sau insultat pe careva. Mai mult: pe toți cei care nu sunt aidoma nouă ori nu fac toate cele întocmai ca noi, îi socotim, fără șovăială și din toată inima, nebuni. Fiecare eu se crede a fi centrul lumii. Consecințele concepției acesteia sunt simple și logice: eu am toate drepturile, mie mi se cuvine totul, eu nu am nici un soi de obligație față de nimeni, eu nu sunt cu nimic dator nimănui. Scurt spus: eu am numai drepturi, iar ceilalți au față de mine numai datorii.

Pericopa evanghelică de la Matei 18, 23-35 ne învață a nu crede că numai noi suntem vrednici de iertare, că numai noi avem drepturi, iar ceilalți numai datorii. Ceața trebuie risipită, e de datoria noastră morală și creștinească să ne obișnuim a ne privi, judeca și cunoaște fără indulgență și părtinire, recunoscând și celorlalți statutul de ființe slobode și egale în drepturi cu noi. Amin.

(Părintele Nicolae Steinhardt)

Nu-l judeca pe desfrânat numai fiindcă tu te înfrânezi. Și tu încalci legea, dar altfel. Oare cel care a zis „nu preacurvi”, nu a zis și „nu judeca pe alții”?

(Avva Theodotos)

Scopul vieții omului nu este convertirea neamurilor, ci dobândirea Duhului Sfânt. Iar când omul dobândește pe Duhul cel Sfânt, atunci mii de oameni se vor converti în jurul lui.

(Sfântul Serafim de Sarov)

